

Ordføreren (Einer-Jensen): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen mente, at denne Omlægning fra Regnskabsaar til Understøttelsesaar vilde betyde nogen Besparelse for Kommunerne. Det kan jeg ikke være enig med ham i, for jeg tror ikke, at Arbejdsløshedskasserne af den Grund faar mindre Udbetaling pr. arbejdsløs, end de hidtil har haft. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Løntryk, som det ærede Medlem paastod, at man lettere kunde foretage om Sommeren, maa jeg sige, at saa er det ærede Medlem og jeg jo blevet uenige. Vi har ellers altid været enige om, at Mangelen paa Arbejde gjorde det muligt først at misbyde de arbejdsløse og dernæst at give dem saa ringe Understøttelse, saa de næsten sultede.

Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at Forholdet heldigvis er saadan, at efter at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, hvortil Landarbejderne hører, har gennemført 200 Dages Understøttelse om Aaret, er det jo Mindretallet, der opbruger sin Understøttelse, og af den Grund vil man ikke, som det ærede Medlem siger, kunne øve Løntrykkeri over for dem.

Victor Larsen: Idet jeg henviser til mine Udtalelser under Sagens Behandling her i Salen og navnlig gør opmærksom paa, at vi meget vel anerkender den Forbedring, som ligger i Forslagets Hovedidé om at forlægge Understøttelsesaaret, men samtidig er afgjorte Modstandere af den Maade, hvorpaa man ensidigt fremskaffer de Midler, der kræves dertil, skal jeg kun meddele, at mit Parti ønsker at undlade at stemme om Forslaget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Udtalelse understregede Berettigelsen af, at jeg har fremdraget det omtalte Forhold. Det ærede Medlem konkluderede nemlig i, at han vilde antage, man mange Steder — eller var det overalt — vilde følge den Praksis at lukke af. Jeg gentager, at jeg opfatter dette som direkte ulovligt, og jeg henstiller til den højtærede Socialminister at have sin Opmærksomhed henledt paa Forholdet.

Til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen skal jeg sige, at jeg har ikke talt om Besparelser for Arbejdsløshedskasserne — for dem bliver der saa sandt for Dyden ikke Besparelser, tværtimod —, jeg har talt om Besparelser for Kommunerne, og det ærede

Medlem ved meget godt, at det bliver Tilfældet. Det kan jo lade sig gøre for en Mand, der ikke har fast Arbejde, og som af og til faar et Par arbejdsløse Dage, at gaa hen og faa den ordinære Understøttelse, hvis han er berettiget til ordinær Understøttelse, men jeg tror ikke, det kan lade sig gøre for Manden i saa Tilfælde at gaa hen og sige til Socialkontoret: Kan jeg nu faa Socialhjælp, jeg har haft 2—3 Dages Arbejdsløshed efter 14 Dages Arbejde? Saa vil han ikke faa Socialhjælp. Jeg siger det ikke som Kritik af Lovforslaget, men jeg fremdrager det som en Kendsgerning, at de Penge, det offentlige giver ud til denne Foranstaltning, vil jo med Aarene komme igen.

Hvad Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse angaar, turde det være en kendt Sag, at netop Landarbejderne er daarligere stillede, fordi der i denne Kasse findes en B-Afdeling, og det ved det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen jo udmærket godt.

Der er ikke rokket ved det, jeg har sagt, og jeg staar fast paa hvert eneste Ord. Jeg vil i øvrigt yderligere understrege, at Dansk Arbejdsmands Forbunds Kongres og Arbejdsløshedskassens Delegeretmøde ogsaa beskæftigede sig med Forhold, der laa inden for dette Omraade. Jeg skal forskaane Regeringspartierne for at citere den paagældende Resolution, men henviser dem til den. De kender den jo ganske udmærket.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at § 17 i Loven om Arbejdsløshedsforsikring er ændret paa en saadan Maade, at de, der faar Arbejde anvist, i Dag er langt bedre stillede end nogen Sinde før og faktisk er garanteret Retten til at vægre sig ved at overtage Arbejde, naar det ikke betaales med tarifmæssig Løn, paa alle de Omraader, hvor der overhovedet findes nogen Tarif. Paa andre Omraader gælder den paa Egnen gældende Løn, medmindre der er særlige Forhold, bl. a. Prisstigninger, der kan gøre det rimeligt at forlade det Princip, og de Kendelser, der træffes af Arbejdsnævnet netop om de Spørgsmaal, er i høj Grad vejledende for, hvordan man maa behandle Folk.

Saa vil jeg gerne sige, at det er første Gang, jeg har faaet den Opfattelse præsenteret, at den Omstændighed, at man gaar ledig i den Tid paa Aaret, hvor der er allermost at bestille i den paagældende Branche, skulde stille den enkelte Arbejder daarligere, end naar han gaar ledig i den